

* FELIX PAPA IV.

NOTITIA.

(Ex libro pontificali.)

* Felix natione Samnius (Samnita), ex patre Castorio, ^b sedit annos 4 menses 2 dies 13 (an. 3 m. 2 d. 13, a 24 Julii an. 527). Fuit autem temporibus Theodorici regis et (a) Justiniani Augusti, a consulatu Maburti (Mavortii) usque ad consulatum Lampadii et Orestis, a die iv iduum Juliarum usque in diem iv idus Octobris. Hic fecit basilicam sanctorum Cosmæ et Damiani in urbe Roma, in loco qui appellatur via Sacra, juxta templum urbis Romæ. Hujus temporibus consumpta est incendio basilica sancti martyris

A Saturnini, via Salaria, quam a solo refecit. Qui etiam ordinatus est cum quiete, et vixit usque ad tempora Athalarici. Hic fecit ordinationes duas in urbe Roma per mensem Februarium et Martium: presbyteros 55, diaconos 4, episcopos per diversa loca 29. Qui etiam sepultus est in basilica beati Petri apostoli, iv idus Octobris (obiit temporibus Athalarici regis sub die 3 Octobris, qui sepultus est apud beatum Petrum). Et ^c cessavit episcopatus dies 3.

^a Variantes sive notas quæ ad utramque paginam post Labbæum Mansi exscripserat, nos plerumque intra parentheses in textu posuimus, aliquoties ad calcem paginarum asterisco præfixo. Edrr.

^a Felix] Theodoricus interfector Joannis, usurpato sibi jure temere eligendi et nominandi sedis apostolicæ episcopum: postquam hac de re quinquaginta et octo dierum interregno disceptatum esset, Felicem virum in Romano clero probatissimum nominavit: ne qua occasione suæ voluntati resisti posset. Accidit ea nominatio, nominatique a toto clero facta approbatio, vigesima quarta Julii, an. Domini 526. Justinus imperatoris anno imperii nono, Theodorici regis 34 anno regni Italicæ. Sed absque dilatione Deus auctorem tanti sceleris Theodoricum sævum, barbarum, durumque tyrannum repentina vindicta cœlitus immissa prostravit, et post acceleratum dirum exitum ad inferos perpetuo relegavit. Accidit, inquit Procopius de Bello Gothorum lib. 1, cum cœnanti illi ministri apposuissent mire magnitudinis piscis caput decoctum, Symmachi nuper occisi caput illi visum fuerit præfixis et exstantibus inferiore in labro dentibus et torve intuentibus oculis furibunde sibi et acerbe comminari; qua visione territus in morbum incidit, et non longe post mortuus fuerit. Refert S. Gregorius lib. iv Dial., cap. 30, quod quidam solitarius viderit eum inter Joannem papam et Symmachum patricium, quos occiderat, disinctum et discalceatum, et vinctis manibus deductum in Vulcani ollam jactari. Successit illi in regno Italicæ Athalaricus ex filia nepos, qui exacto a Romanis fidelitatis juramento, precibus episcoporum regnum suum stabiliri per litteras expetivit. Hujus tempore S. Ephrem Antiochenæ Ecclesiæ factus est episcopus. Justinus morbo senioque gravatus, cum summa æquitate et religione imperium usque ad nonum annum administrasset, consulens futuris reipublice commodis, cum consensu totius senatus Justinianum ex sorore nepotem imperii successorem delegit. Principio imperii Agapetus diaconus S. R. Ecclesiæ scripto eum admonuit, quomodo se in administratione imperii gerere deberet. Inita cum Athalarico aliisque nationibus pace et concordia fidei catholicam edictis et sanctionibus confir-

mauit. De rebus ecclesiasticis leges quas promulgavit, ipsius saltem nomine Constantinopolitani episcopi ediderunt, ut major earum esset observantia: vel si quas ille saucivit, fecit illud non quod sibi munus episcopi assumeret: sed potius ut hæreticos canonum contemptores auctoritate imperatoria coerceret. Cum ex hoc scelere Gothi arrogantiores facti jura Ecclesiarum invaderent, et clericos passim ad laicalia tribunalia traherent, Felix pontifex una cum Romano clero de his apud ipsum regem vehementer exposulavit: qui ubi eos benigne audisset, humaniterque tractasset, ex ipsorum sententia sanctionem edidit, qua adeo nefaria et inconcessa, temereque præsumpta, fieri omnino prohibuit. Ipsa constitutio extat apud Cassiod., lib. viii, cap. 24.

Dionysius Exiguus, qui primus a nativitate Christi annos numerare cœpit, canonesque Græcorum male translatos elegantiori Latinitate donavit, a secundo anno Felicis, qui est Christi 527, cyclum paschalem exorsus, eum ad 95 annorum curricula perduxit. Fragmentum illius cycli recitat Marianus Scotus in chronicis sub consulatu Mavortii anno quarto (Errat Binus) pontificatus Felicis, qui est Christi 529. Justinianus imperator codicem de nomine suo Justinianum appellatum absolutum confirmavit et vulgavit. Usus est hac in re opera imprimis Triboniani hominis ethnici aurique cupidissimi, apud quem justitia venalis erat. Ne mireris ergo si impios imperatores Zenonem et Anastasium sententia pontificis, concilii Constantinopolitani et Justiniani catalogo imperatorum abrasos, penitusque damnatos, insigni pietatis titulo in codice nominatos reperias. Sev. Binus.

^b Sedit annos 4] Annis 4 mensibus 2 et diebus 18 sedit, colligitur ex principio et fine pontificatus. Sev. Binus.

^c Cessavit episcopatus dies tres] Ab obitu Felicis usque ad electionem Bonifacii secundi tres dies intercesserunt, quod alicubi legitur sedes vacasse uno mense et quindecim diebus; intelligendum est de tempore illo, quando post schisma sublatum Bonifacius cognitus est ab omnibus legitimus pontifex. Sev. Binus.

(a) Justin. Ms. Luc. 490.